

Κική Δημουλά, Πληθυντικός αριθμός

Ο έρωτας

Όνομα ουσιαστικόν,

Πολύ ουσιαστικόν

Ενικού αριθμού

Γένους ούτε αρσενικού ούτε θηλυκού

Γένους ανυπεράσπιστου

Πληθυντικός αριθμός

Οι ανυπεράσπιστοι έρωτες

Ο φόβος

Όνομα ουσιαστικόν

Στην αρχή ενικός αριθμός

Και μετά πληθυντικός :

Οι φόβοι

Οι φόβοι

για όλα από δω και πέρα

Η μνήμη

Κύριο όνομα των θλίψεων,

Ενικού αριθμού

Μόνον ενικού αριθμού

Και άκλιτη

Η μνήμη, η μνήμη, η μνήμη

Η νύχτα

Όνομα ουσιαστικόν,

Γένους θηλυκού,

Ενικός αριθμός

Πληθυντικός αριθμός

Οι νύχτες

Οι νύχτες από δω και πέρα

Μίλτος Σαχτούρης, Ο στρατιώτης ποιητής

Δεν έχω γράψει ποιήματα

Μέσα σε κρότους

Μέσα σε κρότους

Κύλησε η ζωή μου

Την μίαν ημέρα έτρεμα

Την άλλην ανατρίχιαζα

Μέσα στο φόβο

Μέσα στο φόβο

Πέρασε η ζωή μου

Δεν έχω γράψει ποιήματα

Δεν έχω γράψει ποιήματα

Μόνο σταυρούς

Σε μνήματα

καρφώνω

Μανώλης Αναγνωστάκης, Το σκάκι

Έλα να παίξουμε.

Θα σου χαρίσω τη βασίλισσά μου
(Ήταν για μένα μια φορά η αγαπημένη
Τώρα δεν έχω πια αγαπημένη)

Θα σου χαρίσω τους πύργους μου
(Τώρα πια δεν πυροβολώ τους φίλους μου
Έχουν πεθάνει καιρό πριν από μένα)

Κι ο βασιλιάς αυτός δεν ήτανε ποτέ δικός μου
Κι ύστερα τόσους στρατιώτες τι τους θέλω;
(Τραβάνε μπρος, τυφλοί, χωρίς καν όνειρα)

Όλα, και τ' άλογά μου θα σ' τα δώσω
Μονάχα ετούτον τον τρελό μου θα κρατήσω
Που ξέρει μόνο σ' ένα χρώμα να πηγαίνει
Δρασκελώντας τη μια άκρη ως την άλλη
Γελώντας μπρος στις τόσες πανοπλίες σου
Μπαίνοντας μέσα στις γραμμές σου ξαφνικά
Αναστατώνοντας τις στέρεες παρατάξεις.

Κι αυτή δεν έχει τέλος η παρτίδα.

Νίκος Καββαδίας, *Mal du depart*

Θα μείνω πάντα ιδανικός κι ανάξιος εραστής
Των μακρυσμένων ταξιδιών και των γαλάζιων πόντων,
Και θα πεθάνω μια βραδιά, σαν όλες τις βραδιές,
Χωρίς να σχίσω τη θολή γραμμή των οριζόντων.

Για το Μαδράς, τη Σιγγαπούρ, τ' Αλγέρι και το Σφαξ
Θ' αναχωρούν σαν πάντοτε περήφανα τα πλοία,
Κι εγώ, σκυφτός σ' ένα γραφείο με χάρτες ναυτικούς,
Θα κάνω αθροίσεις σε χοντρά λογιστικά βιβλία.

Θα πάψω πια για μακρινά ταξίδια να μιλώ
Οι φίλοι θα νομίζουνε πως τα 'χω πια ξεχάσει,
Κι η μάνα μου, χαρούμενη, θα λέει σ' όποιον ρωτά:
«Ήταν μια λόξα νεανική, μα τώρα έχει περάσει...».

Μα ο εαυτός μου μια βραδιάν εμπρός μου θα υψωθεί
Και λόγο, ως ένας δικαστής στυγνός, θα μου ζητήσει,
Κι αυτό το ανάξιο χέρι μου που τρέμει θα οπλιστεί,
Θα σημαδέψει, κι άφοβα το φταίχτη θα χτυπήσει.

Κι εγώ, που τόσο επόθησα μια μέρα να ταφώ
Σε κάποια θάλασσα βαθιά στις μακρινές Ινδίες,
Θα 'χω ένα θάνατο κοινό και θλιβερό πολύ
Και μια κηδεία σαν των πολλών ανθρώπων τις κηδείες.

Διονύσιος Σολωμός, Ελεύθεροι Πολιορκημένοι

Έστησ' ο Έρωτας χορό με τον ξανθόν Απρίλη,
Κι η φύσις ήρε την καλή και τη γλυκιά της ώρα,
Και μες στη σκιά που φούντωσε και κλει δροσιές και μόσχους
Ανάκουστος κιλαϊδισμός και λιποθυμισμένος.
Νερά καθάρια και γλυκά, νερά χαριτωμένα,
Χύνονται μες στην άβυσσο τη μοσχοβολισμένη,
Και παίρνουνε το μόσχο της, κι αφήνουν τη δροσιά τους,
Κι ούλα στον ήλιο δείχνοντας τα πλούτια της πηγής τους,
Τρέχουν εδώ, τρέχουν εκεί, και κάνουν σαν αηδόνια.
Έξ' αναβρύζει κι η ζωή σ' γη, σ' ουρανό, σε κύμα.
Αλλά στης λίμνης το νερό, π' ακίνητό 'ναι κι άσπρο,
Ακίνητ' όπου κι αν ιδείς, και κατάσπρ' ως τον πάτο,
Με μικρόν ίσκιον άγνωρον έπαιξ' η πεταλούδα,
Που 'χ' ευωδίσει τς ύπνους της μέσα στον άγριο κρίνο.
Αλαφροϊσκίωτε καλέ, για πες απόψε τι 'δες.
Νύχτα γιομάτη θαύματα, νύχτα σπαρμένη μάγια!
Χωρίς ποσώς γης, ουρανός και θάλασσα να πνένε,
Ουδ' όσο κάν' η μέλισσα κοντά στο λουλουδάκι,
Γύρου σε κάτι ατάραχο π' ασπρίζει μες στη λίμνη,
Μονάχο ανακατώθηκε το στρογγυλό φεγγάρι,
Κι όμορφη βγαίνει κορασιά ντυμένη με το φως του.

Γιώργος Σεφέρης, Ελένη

«Τ' αηδόνια δε σ' αφήνουνε να κοιμηθείς στις Πλάτρες».

Αηδόνι ντροπαλό, μες στον ανασασμό των φύλλων,
Συ που δωρίζεις τη μουσική δροσιά του δάσους
Στα χωρισμένα σώματα και στις ψυχές
Αυτών που ξέρουν πως δε θα γυρίσουν.
Τυφλή φωνή, που ψηλαφείς μέσα στη νυχτωμένη μνήμη
Βήματα και χειρονομίες. Δε θα τολμούσα να πω φιλήματα.
Και το πικρό τρικύμισμα της ξαγριεμένης σκλάβας.

«Τ' αηδόνια δε σ' αφήνουνε να κοιμηθείς στις Πλάτρες».
Πού είναι οι Πλάτρες; Ποιος το γνωρίζει τούτο το νησί;
Έζησα τη ζωή μου ακούγοντας ονόματα πρωτάκουστα:
Καινούργιους τόπους, καινούργιες τρέλες των ανθρώπων ή των θεών
Η μοίρα μου που κυματίζει
Ανάμεσα στο στερνό σπαθί ενός Αίαντα
Και μιαν άλλη Σαλαμίνα
Μ' έφερε εδώ σ' αυτό το γυρογιάλο.
Το φεγγάρι
Βγήκε απ' το πέλαγο σαν Αφροδίτη
Σκέπασε τ' άστρα του Τοξότη, τώρα πάει να 'βρει
Την καρδιά του Σκορπιού, κι όλα τ' αλλάζει
Πού είν' η αλήθεια;
Ήμουν κι εγώ στον πόλεμο τοξότης
Το ριζικό μου ενός ανθρώπου που ξαστόχησε.

Αηδόνι ποιητάρη,
Σαν και μια τέτοια νύχτα στ' ακροθαλάσσι του Πρωτέα
Σ' άκουσαν οι σκλάβες Σπαρτιάτισσες κι έσυραν το θρήνο,
Κι ανάμεσό τους – ποιος θα το 'λεγε- η Ελένη!
Αυτή που κυνηγούσαμε χρόνια στο Σκάμαντρο.
Ήταν εκεί, στα χείλια της ερήμου. Την άγγιξα, μου μίλησε:
«Δεν είν' αλήθεια, δεν είν' αλήθεια» φώναζε.

«Δεν μπήκα στο γαλαζόπλωρο καράβι.
Ποτέ δεν πάτησα την αντρειωμένη Τροία».

Με το βαθύ στηθόδεσμο, τον ήλιο στα μαλλιά, κι αυτό το ανάστημα

Ίσκιοι και χαμόγελα παντού
Στους ώμους στους μηρούς στα γόνατα
Ζωντανό δέρμα, και τα μάτια
Με τα μεγάλα βλέφαρα,
Ήταν εκεί, στην όχθη ενός Δέλτα. Και στην Τροία;
Τίποτε στην Τροία – ένα είδωλο.
Έτσι το θέλαν οι θεοί.

Κι ο Πάρης, μ' έναν ίσκιο πλάγιαζε σα να ήταν πλάσμα ατόφιο
Κι εμείς σφαζόμασταν για την Ελένη δέκα χρόνια.

Μεγάλος πόνος είχε πέσει στην Ελλάδα.
Τόσα κορμιά ριγμένα
Στα σαγόνια της θάλασσας στα σαγόνια της γης
Τόσες ψυχές
Δοσμένες στις μυλόπετρες, σαν το σιτάρι.
Κι οι ποταμοί φουσκώναν μες στη λάσπη το αίμα
Για ένα λινό κυμάτισμα για μια νεφέλη
Μιας πεταλούδας τίναγμα το πούμπουλο ενός κύκνου
Για ένα πουκάμισο αδειανό, για μιαν Ελένη
Κι ο αδερφός μου; Αηδόνι αηδόνι αηδόνι,
Τ' είναι θεός; Τι μη θεός; Και τι τ' ανάμεσό τους;
Δακρυσμένο πουλί, στην Κύπτρο τη θαλασσοφίλητη
Που έταξαν για να μου θυμίζει την πατρίδα,
Άραξα μοναχός μ' αυτό το παραμύθι,
Αν είναι αλήθεια πως αυτό είναι παραμύθι,
Αν είναι αλήθεια πως οι άνθρωποι δε θα ξαναπιάνουν
Τον παλιό δόλο των θεών
Αν είναι αλήθεια
Πως κάποιος άλλος Τεύκρος, ύστερα από χρόνια,
Ή κάποιος Αίαντας ή Πρίαμος ή Εκάβη
Ή κάποιος άγνωστος, ανώνυμος, που ωστόσο

Είδε ένα Σκάμαντρο να ξεχειλάει κουφάρια,
Δεν το 'χει μες στη μοίρα του ν' ακούσει
Μαντατοφόρους που έρχονται να πούνε
Πως τόσος πόνος τόση ζωή
Πήγαν στην άβυσσο
Για ένα πουκάμισο αδειανό για μian Ελένη.

Κ.Π.Καβάφης, Απολείπειν ο θεός Αντώνιον

Σαν έξαφνα ώρα μεσάνυχτ' ακουσθεί
Αόρατος θίασος να περνά
Με μουσικές εξαίσιες με φωνές-
Την τύχη σου που ενδίδει πια, τα έργα σου
Που βγήκαν όλα πλάνες μη ανωφέλετα θρηνηήσεις.
Σαν έτοιμος από καιρό, σα θαρραλέος,
Αποχαιρέτα την, την Αλεξάνδρεια που φεύγει.
Προ πάντων να μη γελασθείς, μην πεις πως ήταν
Ένα όνειρο, πως απατήθηκεν η ακοή σου
Μάταιες ελπίδες τέτοιες μην καταδεχθείς
Σαν έτοιμος από καιρό, σα θαρραλέος
Σαν που ταιριάζει σε που αξιώθηκες μια τέτοια πόλι,
Πλησίασε σταθερά προς το παράθυρο,
Κι άκουσε με συγκίνησιν, αλλ' όχι
Με των δειλών τα παρακάλια και παράπονα,
Ως τελευταία απόλαυσι τους ήχους,
Τα εξαίσια όργανα του μυστικού θιάσου,
Κι αποχαιρέτα την, την Αλεξάνδρεια που χάνεις.

Γιάννης Ρίτσος, Επιτάφιος

Μέρα Μαγιού μου μίσεψες, μέρα Μαγιού σε χάνω
Ανοιξη, γιε, που αγάπαγες κι ανέβαινες επάνω

Στο λιακωτό και κοίταζες και δίχως να χορταίνεις
Άρμεγες με τα μάτια σου το φως της οικουμένης

Και μου ιστορούσες με φωνή γλυκειά, ζεστή κι αντρίκεια
Τόσα όσα μήτε του γιαλού δε φτάνουν τα χαλίκια

Και μου 'λεγες πως όλ' αυτά τα ωραία θα 'ναι δικά μας
Και τώρα εσβήστης κι έσβησε το φέγγος κι η φωτιά μας.

Κώστας Βάρναλης, Πάλι μεθυσμένος είσαι

Πάλι μεθυσμένος είσαι, δυόμισι ώρα της νυχτός
Κι αν τα γόνατά σου τρέμαν, εκρατιόσουνα στητός
Μπρος στο κάθε τραπεζάκι. —«Γεια σου, Κωνσταντή βαρβάτε!»

Καλησπερούδια, αφεντικά, πώς τα καλοπερνάτε;

Ένας σου 'δινε ποτήρι κι άλλος σου 'δινεν ελιά.
Έτσι πέρασες γραμμή της γειτονιάς τα καπελιά.
Κι αν σε πείραζε κανένας -αχ, εκείνος ο Τριβέλας!-

Έκανες πως δεν ένιωθες και πάντα εγλυκογέλας.

Χτες και σήμερα ίδια κι όμοια, χρόνια μπρος, χρόνια μετά...

Η ύπαρξή σου σε σκοτάδια όλο πηχτότερα βουτά.
Τάχα η θέλησή σου λίγη, τάχα ο πόνος σου μεγάλος;
Αχ, που 'σαι, νιότη, που δειχνες πως θα γινόμουν άλλος!

Βασίλη Μιχαηλίδη, Η 9η Ιουλίου 1821 εν Λευκωσία της Κύπρου

Αντάν αρκέψαν οι κρυφοί ανέμοι τζι εφυσούσαν
τζι αρκίνησεν εις την Τουρτζιάν να κρυφοσυνεφκιάζη
τζιαι που τες τέσσερεις μερκές τα νέφη εκουβαλούσαν,
ώστι να κάμουν τον τζιαιρόν ν' αρκεύκη να στοιβάζη,
είσιεν σαν είχαν ούλοι τους τζι η Τζιύπρου το κρυφόν της
μέσ' στους ανέμους τους κρυφούς είσιεν το μερτικόν της.
Τζι αντάν εφάνην η στραπή εις του Μοριά τα μέρη
τζι εξάπλωσεν τζι ακούστηκεν παντού η πουμπουργκά της,
τζι ούλλα ξηλαμπρατζιήσασιν τζιαι θάλασσα τζιαι ξέρη
είσιεν σαν είχαν ούλοι τους τζι η Τζιύπρου τα κακά της.

"Δεν θέλω, Κκιόρογλου, εγιώ να φύω που την Χώραν,
γιατί αν φύω, το κακόν εν' να γινή περίτου.
Θέλω να μείνω, Κκιόρογλου, τζι ας πα' να με σκοτώσουν,
ας με σκοτώσουσιν εμέ τζι οι άλλοι να γλυτώσουν.
Δεν φεύκω, Κκιόρογλου, γιατί, αν φύω, ο φευκός μου
εν' να γενή θανατικόν εις τους Ρωμιούς του τόπου.
Να βάλω την συρτοθελειάν εις τον λαιμόν του κόσμου;
Παρά το γαίμαν τους πολλούς εν' κάλλιον του πισκόπου.

Τότες εστράφην τζιαι λαλεί του Αρχιεπισκόπου,
σιυφτός χαμά δασόφρυδος τζιαι καραμουτσωμένος :
"Πας' πίσκοπε Τζιυπριανέ, μιλλέτ πασιή του τόπου,
εγύρεψα σε να σου πω πως είμαι προσταμένος
απού την Πόρταν τζιαι κρατώ στο σιέριν μου φερμάνιν,
πως έχω μιάλην προσταήν που το ψηλόν Διβάνιν
Ταρκοντολόν τους Ρωμιούς, τους μιάλους τουν του τόπου
να τους συνάξω μονομιάς τζιαι να τους ισκοτώσω,
να μεν χαρίσω μπροεστού ζωήν μήτε πισκόπου
τζιαι ό, τι λοής θάνατον θελήσω να τους δώσω"

Η Ρωμιοσύνη εν φυλή συνότζιαιρη του του κόσμου,
κανένας δεν εβρέθηκεν για να την ιξαλείψη,
κανένας, γιατί σιέπει την που τα 'ψη ο Θεός μου.

Η Ρωμιοσύνη εν να χαθή, όντας ο κόσμος λείψη!
Σφάξε μας ούλους κι ας γενεί το γαίμαν μας αυλάκιν,
κάμε τον κόσμον μακελλειόν και τους Ρωμιούς τραούλλια,
αμμά ξερε πως ίλαντρον όντας κοπεί καβάκιν
τριγύρου του πετάσσονται τρακόσια παραπούλια.
Το 'νιν αντάν να τρω' την γην, τρώει την γην θαρκέται,
μα πάντα κείνον τρώεται και κείνον καταλυέται.

